

BİR İŞÇİNİN MEKTUBU

Aydınlık Gazetesi, 31 Ekim 2017

Yıldırım Koç

Bir işçi arkadaştan aşağıdaki mektubu aldım. Aynen aktarıyorum.

“Yıldırım Abi, merhaba.

“Yazılarınızı ara sıra okuyabiliyorum. Şartlarımızı tahmin edersiniz. Her gün Aydınlık alabilmek zor. Ancak telefonumdan sizin yazılarınızı kaçırmamaya çalışıyorum. Size bazı eleştirilerim var.

“Siz bizi yeterince anlamıyorsunuz.

“Bizim bencil olduğumuzu söylüyorsunuz. Bencil olmayıp da ne yapalım? Evliyim. Eşim çalışmıyor. İki çocuğum var. Bir ara komşuların ve hanımın gazına geldik; buzdolabını ve televizyonu yeniledik. Çocuklara da bir bilgisayar aldık. Almasan olmuyor. Çocuklar büyüyor, ihtiyaçları artıyor. Herşeyi istiyorlar. Arkadaşlarında olunca onlar da imreniyor. Hem haklılar, hem değil. Haklılar, akılları arkadaşlarının tabletinde, telefonunda. Haklı değiller, ben gariban bir işçiyim. Mecburen isteklerini bazılarını alıyoruz. Ücretim yetti mi? Yetmedi. Yüklendik kredi kartına. Eğer bizimkileri zaptetmesem, kredi alıp araba işine de girecektik. Komşuya imreniyorlar. Pazar günü arabaya doluşup pikniğe gittiklerinde, akılları onlarda kalıyor. Ancak iyi ki araba işine girmemiştik. Borç yiyen kesesinden yiyor. Şimdi kredi kartı borçlarını ödemekten bunaldım. Kredi kartı limiti dolunca, senetle satış yapan bazı dükkanlardan alışveriş yapmıştık. Onlar da bekliyor. İşyerinde canım çıkıyor, sürekli fazla mesai. Ancak mecbursun. Aldığım ücret belli. Bu borçları ödemenin yolu fazla mesai. O da seni tüketiyor. Sosyal hayatımız filan kalmadı. Ayrıca yaşım ilerliyor, gücümün tükendiğini de hissediyorum. Hele bugünü kurtaralım, yarına Allah kerim anlayışıyla devam ediyoruz. Bu şartlarda bencil olmayıp da ne yapayım? İki biraderim var; ikisi de işçi. Onlardan bir hayır yok. Hatta onlar sıkışınca benden borç istiyorlar. Babamdan kalan üç beş kuruşun bölüşülmesinde bile huzursuzluk oldu. herkesin ihtiyacı var. İster istemez kendini düşünüyorsun. Eskiden dayanışma vardı. Millet birbirinin boğazına sarılmazdı. Şimdi kimseye güvenemiyorsun. Yıllardır arkadaş bildiğin adam senden borç alıyor; sonra üzerine yatıyor. Senin de elin sıkışık, alacağını istiyorsun. “Olsa vermez miyim, vallahi yok” diyor. Ne yapacaksın? Adamın canını alacak halin yok. Mecburen susuyorsun. İşyerinde kimsenin kimseye güveni kalmadı. İnan, işten çıkarılırsam, kimse parmağını oynatmaz. Herkes benim durumumda. Herkes kendi canının derdinde. Eskiden böyle değildi. Hatır gönül vardı, dayanışma vardı. Ben şu şartlarda kendimi düşünmeyeyim de ne yapayım? Selam ve saygılarımla.”

HEM HAKLI, HEM HAKSIZ

Bu mektup gerçek değil; ancak yazılanlar gerçek.

Sıradan bir işçi, kapitalizmin zorlamasıyla, ister istemez böyle düşünüyor.

Haklı mı?

Hem haklı, hem haksız.

Haklı; çünkü gerçekten alınan ücret, hak edildiği düşünülen hayat standardını yakalamakta yetersiz kalıyor. O zaman kredi kartı ve tüketici kredisi borçları başlıyor. İşçi bunaldıkça bireycileşiyor.

Haksız; çünkü yalnızca günü kurtarmaya çalışıyor, örgütlü mücadeleye girmiyor.

Ancak örgütlü mücadeleyi hatırlatsanız, size söyleyecekleri şudur:

“Sendikada örgütlensem, işyerinde patronun hedefi oluyorum. Ayrıca hangi sendikaya güveneyim? Hangi sendikacıya inanayım? Siyasi partiye girsem, bir menfaatim olmuyor. Muhafız bir siyasi partiye gitsem, bana bir menfaati olmadığı gibi, bir de benden eyleme katılmamı istiyorlar; başımın belaya girmesinden korkuyorum. Para da istiyorlar. O da zaten bende yok.”

Sıradan bir işçi bu kaygıları yaşıyor ve yaşayacak. Ancak zaman içinde, kendi tecrübeleriyle, tüm seçenekleri deneyip tükettikten sonra, mecburiyetten, bencillikten kurtulacağı örgütlü bir mücadeleye girmek zorunda kalacak.